РІК 1938. Грудень Ч. XII.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Ч. 6304. — Осторога перед фалшивим містицизмом.

В останніх роках мали місце на терені нашої Епархії численні випадки здогадних чудесних явищ, як ікони на шибах вікон, стиґматизації, ніби пророчі ясновидження і т. п., які еклєктризують ширші маси вірних і тисячі душ стягають до місць тих небуденних зяв. Самих тільки так званих нерукотворених образів начислюють цілі сотки а то й тисячі. Священики в таких місцевостях мають чималий клопіт, бо вірні ставлять до них часто домагання, яких вони не можуть ніяк сповнити. Буває й таке, що священик не маючи потрібного знання з тої области богословських наук іде по лінії найлекшого опору і завчасу оцінює цю зяву як чудесне надприродне явище, через що спричинює замішання в правильнім ході надприродного життя вірних.

Щоби обминути небезпеку фалшивого містицизму, який може правдивій побожности нанести необчислимі шкоди, пригадується Всеч. Отцям, що Церква є незвичайно обережна у признаванні подібних явищих як надприродні. Подібні явища — особливо коли вони починають прибирати масовий характер — свідчать хиба про плиткість релігійного вироблення. Церква придержується такої практики, що на сто чудес, між якими тільки одно є непевне, відкидає

99 правдивих, щоби припадково не проголосити ложного явища правдивим та надприродним. Найвищий і найкращий вияв духовного життя лежить у християнському совершенстві, а не в чудесних зявах ані ніяких харисмах. Сам Христос потверджує це, коли до апостолів, що вернулися з першої місійної праці сказав: »Однак не радуйтеся сим, що духи вам коряться, а радуйтеся, що імена ваші написані на небі«. (Л. 10, 20).

Тому поручається Всеч. Отцям у подібних случаях зберігати якнайдалі йдучу обережність і здержливість у признаванні даного явища надприродним і трактування його таким. Певнішою річю є пояснювати вірним, що Церква понад всякі того роду явища вище цінить життя ласки, совершенність християнську та умертвлення. Впрочім маємо в церкві постійно наглядне чудо Пресвяту Тайну Евхаристії. На тлі Єї почитання повинні ми плекати правдиву побожність і здоровий містицизм. Тут поле і проба побожности.

Щоби священик міг бути певний що до власного погляду і висказів про ці справи, повинен знати все, що в сім зглядi рішила Церква та повинен старатися придбати собі потрібне знання з цеї ділянки.

Від Єп. Ординаріяту.

Конто Єп. Консисторії в П. К. О.

Пригадується Всеч. Отцям, що Конто Єп. Консисторії в П. К. О. є: „Гр. кат. Єп. Консисторія, Перемишль ч. 511.037", а Єпархіяльної Помочі: „Єпархіяльна Поміч, Перемишль ч. 511.707.

ХРОНІКА.

Завідательства одержали:

Ч. 6167. Согор Лев — Кобильниця руська.

Померли:

о. Чичилович Семен, парох в Кобильниці руській 3/12 1938.
Душу єго поручається молитвам Всеч. Духовенства.

Від гр. кат. Єп. Консисторії.
Перемишль, дня 20. грудня 1938.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Єпп.

Накладом гр. кат. Єп. Консисторії в Перемишлі
З друкарні гр. кат. Капітули в Перемишлі.

II. Часть.

о. Др. Володимир Голинський.

МІСІЇ МІЖ ПОГАНАМИ.

а) *Молитва.*

(Продовження).

Інакше відноситься до терплячих і інакше розуміє терпіння Церква, ведена Христовим духом. Не відкидаючи діяльного життя, доцінює його належно, але заразом дуже поважає й дорожить терплячими та їх важною ролею в житті Церкви.

В Церкві бо діє відмінний і незрозумілий для світової людини закон, що його найкраще висказав апостол в листі до Коринтян. *„А вибрав Бог глупе світа, щоби завстидати мудрих, і немічне світа вибрав Бог, щоби завстидати сильне, і незнатне світа і погорджене вибрав Бог, і те, чого нема, щоби знищити те, що є, щоби не величалося перед ним ніяке тіло.“* (І Кор. І. 27-29).

В економії спасення буває мудре те, що по світовому глупе, а могуче, сильне те, що в розумінні світа немічне. Тут терпіння не тільки не є лихом, а противно видержане в дусі віри, набирає окремої вартости і стає джерелом дійсної потуги. Апостол народів, який чувся сильним в немочі, вагу й ціну терпіння зясовує слідуючими словами: *„Я тепер радуюся в терпіннях за вас і доповняю те в моїм тілі, що недостає терпінням Христа за його тіло, котрим є Церква.“* (Колос. І. 24). Ось значення й змисл терпіння Христового ученика. Терпіння ученика доповняє терпіння Христове, очевидно не тому, що Христос цього потребує, бо ж вартість терпінь Христових безконечна й ніякого

доповнення не потребує, але тому, щоби уподібнити нас до Христа, піднести нас до гідности співробітників в ділі спасення світа через двигання з Ним хреста.

По словам св. Августина, член тіла повинен терпіти разом з головою, бо згідно з відвічними замірами Всевишнього ціле тіло має терпіти. Тому кожний християнин через терпіння, перенесені в дусі віри, співділає з Ісусом Христом в чині Відкуплення, яке довершено на хресті. Г. Н. І. Христос хоч всемогучий і має владу над морем і бурями, хоч послушні йому духи, хоч на Його слово хорі двигаються з постелі пролежавши на ній кількадесять літ, а мерці навіть з гробів виходять, все таки найбільшу свою потугу виявив в часі своїх страстей. В часі свойого побуту на землі провадив богочоловіче життя, голосив божу науку, виконував божі діла. Та тільки один чин став ціллю його післанництва, Відкуплення людства, це Його страсти. Говорив пориваючі бесіди, голосив солодкі, повні сили слова, та тільки одне слово висказує зміст Його життя, це слово »Сповнилося«. Богато знаків робив й богато чуд учинив, та тільки один знак хреста став дороговказом на дорозі до життя й потуги. Всемогучий довершив Відкуплення не через чуда, а через смерть на хресті. Смертю побідив смерть й дав життя. Терпіння, біль, жертва від Христового Царства невіддільні і тому терплячі мають в Церкві цілком своєрідне значення. Чуда можуть робити ученики Христові навіть більші ніж сам Учитель, але до Учителя подібним і в Царстві його має більшу силу цей, хто терпінням подібний до Нього. Терпіння християнина освячені Богочоловіком, перенесені за поширення Церкви, це продовження чину Відкуплення, це наймогутніший середник в рятуванні душ та найшляхотніший спосіб співділання в місійнім ділі. Хто жертвує свої терпіння за місії і другим радить цим способом причинитися до ратування душ, цей жертвує найдорожчі скарби, цей на шалю спасення людий ставить переважливий тягар. Немає взнеслішого, більше богочоловічого апостоляту над апостолят терпіння. Це заразом поміч місіям і нашим терплячим. Терплячі бо, освідомивши собі, що й вони, не тільки не якісь непотріби чи паразити, але дійсно корисні в якомусь ділі, охотніше переносять свої хрести, почуваються піднесені на дусі до терпливого, а часом навіть з геройською посвятою відважного походу на

свою Голготу. А може знайдуться душі, що, освідомлені про велику ціну свойого хреста та про значення, яке можуть свойому терпінню надати через їх жертву за місії, не тільки переносити-муть терпливо свої муки, але ще й благатимуть о дальші й більші, щоби тільки через свою недугу й смерть подати життя ласки для тих, що жиють в тіні смертній, а Богу придбати нових почитателів. Такі душі рідкі, але вони бувають і на них не годиться глядіти очима людий цього світа. Клич святих душ, терпіти або вмерти, це не пуста фраза, це вияв правильної, дійсної великої любови Ісуса Христа та Його спасенного чину, довершеного на Голготі. Правдиво любячі душі, глибоко переняті вірою, розуміють дуже добре, що, як в день Відкуплення, так і тепер, спасення людських душ доконується через хрест, терпіння, а то й жертву життя. Шануймо проте терплячих та цінім терпіння, що їх Всевишній ніколи не щадить своїм любимцям, та знаймо, що терпіння, перенесені в злуці з Ісусом Христом, мають силу творити новий світ, відновити лице землі, а мірою їх вартости це безконечне, вічне життя міліонів.

В усьому, що злучене з молитвою за місії треба памятати, що ґігантичні завдання, що їх має від Богочоловіка св. Церква, переходить всі людські сили. Сповнити ці завдання, перевести в діло Божий приказ навернення світа, це діло ласки, діло Святого Духа. — Ласки Духа Святого потреба в ділі покликання місіонарів. Місіонар бо, це твір Святого Духа, так в покликанні, як в приготуванні, як також в апостольських своїх трудах і осягах.

Ласки Святого Духа потреба щоби евангельське слово могло дійти й порушити серця нехристіянських народів. Надармо піде усяке проповідання людий людям, якщо Бог своєю ласкою не приготує сердець до принаття Його слів.

Ласки Духа Святого потребуємо ми, священики, щоби зрозуміти глибокі пляни милосерного Бога в ділі спасення світа, невисказану любов Ісуса Христа до душ та нашу відповідальність за їх спасіння. Поосібної ласки Духа Святого потребує ціла Церква, так духовенство як і вірні, щоби, понехавши усі земські, природні мотиви, глянули очима надприродньої віри на Церкву, її завдання, її цілі та загорілись глубоко, любовію до Божого діла спасіння душ.

Про цю ласку годиться молити Бога усім нам і всіми способами, але передусім терпінням.

б) *Милостиня.*

Після молитви черговий, загальний і всім доступний спосіб допомогти місіям це милостиня, або грошева лепта складена на видатки, злучені зо ширенням Божого Царства між поганами. Милостиня, сама по собі це зверхний вияв діяльної любови ближнього, який находиться в потребі. Вже природно річ беручи, милостиня зраджує шляхотні й делікатні почування людини, що супроти потребуючого матеріяльної помочі не остає байдужним, але по своїм силам помагає. В порядку надприроднім, милостиня подана з мотивів надприродних християнської любови, з якої пливе, виявляє, кромі природних чеснот, також любов Бога, корону усіх чеснот. Певне бо, що нема любови Бога там, де нема діяльної любови ближнього в його потребах дочасних. *„Хто мавби достатки, цього світу, каже св. апостол Іван, а бачив свойого брата, що в потребі, і замкнув перед ним своє серце — то якже ж можна сказати, що в ньому перебуває Божа любов?“* (І Йо. 3. 17). Діяльна любов ближнього, це по словам Святого Духа любов самого Спасителя, а милостиня дана потребуючому це милостиня дана Христові. *„Направду кажу вам, оскільки ви це вчинили одному з цих моїх найменших братів, мені ви вчинили“.* (Мт. 25. 40).

Ближні наші можуть бути різні люди, різної до нас постави і близькости та неоднакові можуть бути їх потреби. Залежно від різнородности потреб ближнього маємо різнородні милостині. Найбільша й найважніша потреба людини, а послідовно й найважніша милостиня це потреба в ділі життя вічного душі. »Не має більше потребуючого й голого, ніхто не є більше немічний, голодний та спрагнений від людини, що не знає Бога й його ласки«.[1]) Так отже милостиня на цілі місійні, тому що має на меті підмогу ближнього в його найбільшій потребі, занимає перше місце між усіми родами милостині. Папа Венедикт XV. виразно звертає увагу на зобовязання супроти місій. „Бож наложив

---

[1]) Енц. „Rerum Eccl.“ l. c. стр. 72.

Бог обовязок на кожнього супроти ближнього. А ця заповідь тим більше обовязує чим в більшій потребі находиться наш ближний. А чи є люди більш потребуючі братньої помочі як невірні, які, тому що не знають Бога, опанувані сліпими й невгамованими пристрастями, попали в найжахливіщу неволю, неволю діявола«.[1])

Збирані від вірних грошеві датки на місії потрібні на покриття великих видатків, злучених з голошенням Євангелія між поганами. В міру розросту місійної акції зростають видатки. На що? Першзавсе складки потрібні не на якесь торгування душами, як це залюбки роблят усякі сектанти, єретики, чи якісь інші агітатори, що всіми способами, невиключаючи корупції й грошевих підкупств, стараються збагачувати стан посідання, думаючи, що міра добутих осягів є мірою правдивости їх проповіди та тревалости їх починів. Торгівлі душ католицька Церква не знає, а якщо хтось таких засобів вживає, то це некатолицьке поступування, це будування на піску.

Складки католиків на місії йдуть передусім на удержання, образування й виховання майбутніх місіонарів. Виховання місійного клиру, а відтак удержання місіонарів в поганських, місійних краях, де нема ніяких церковних дібр, ні державних рент, вимагає великого вкладу гроша. Кромі цього потрібні гроші на будову й удержання Церков, шкіл, лічниць, аптик, ліків, захистів, сиротинців і інших добродійних заведень. Харитативна акція, що дуже часто мусить попередити всяку другу акцію на місійніх теренах широко розвинена. Поза звичайною харитативною акцією, що є знана й практикована в цілій Церкві, мають місіонарі, на декотрих місійних теренах, ще одне, в христ. краях незнане завдання, яке вимагає великого вкладу гроша. Це викуп й освободження з неволі невільників. В поганських краях, зокрема в Африці, навіть тепер процвитає невільництво в повному значенні цього слова. Подібно як за староримських часів, невільник, це власність пана, це річ, яку можна уживати, надуживати а навіть знищити відповідно до нічим і ніким неограниченої самоволі властителя. Купно і продаж людий поодиноко як і цілих родин, це звичайна послідовність невільництва.

---

[1]) Енц. „Maximum illud.“

Окрема Комісія при Лідзі Народів, що розглядала цю язву XX. століття, після довших дослідів виготовила в 1936 р. звідомлення про стан невільництва в світі. Звідомлення зладжене людями, що походять з держав, які мають свої кольонії напевно не є переборщене. А однак говориться там про цілі міліони невільників.

З язвою невільництва Катол. Церква боролася впродовж століть і тепер бореться. Папа Лев XIII., Кардинали А. Лявіжерій та Масая, це імена заслужених на цьому полі достойників повіщих часів.

В Кат. Церкві повстали окремі установи, що мають на цілі викуп тих нещасних людий. В однім тільки році 1937 зібрано й вислано на викуп невільників 3 міліони лір. Побіч видатків на приготування клиру, удержання церков, шпиталів, проказниць, шкіл, — мають місіонарі ще видатки на викуп невільнків. Усі ці установи, що їх сотки й тисячі по всіх місіях удержує Католицька Церква і на звязані з ними великанські потреби, витягає Вона як Мати благальні руки до своїх вірних дітий з проханням о милостиню, в надії, що переняті любовю Христовою вірні не стануть байдужними супроти молодшого брата, що найшовся в такій потребі. „Щоб вести місії, каже папа Венедикт XV., треба немало грошей, тимбільше по війні потреби місій сильно зросли з причини знищення багатьох шкіл, шпиталів, гостинниць, добродійних, підпомагаючих установ і інших. Тому ось тут закликаємо усіх добрих людий, щоб по своїй змозі складали щедрі жертви. Бо *„хто мавби достатки цього світу, а бачив свого брата в потребі й замкнув своє серце перед ним — якже ж перебуває в ньому любов Божа“*. Якщо апостол Іван говорить так про тих, що находяться в потребі земних дібр, то оскільки більше треба заховати ту заповідь любови тоді, коли річ іде не тільки про підмогу в голоді, нужді чи інших безчисленних потребах, але також, і то головно, щоби так велике число душ вирвати з неволі хитрого діявола та привести до вільности Божих дітий.“[1])

В Католицькій Церкві знані різні способи матеріяльної помочі місіям між поганами. Важніші з них це: збірки дрібних жертв в часі якихсь свят, чи точно заповіджених

---

[1]) Енц. Maximum illud.

неділь; сталі вкладки членів місійних товариств, що про них буде бесіда окремо; одноразові більші жертви; записи чи даровизни нерухомого майна на місійні цілі. Кромі цього в Церкві є поширений звичай підпомагати приготування нових місіонарів через адоптування юнаків, з місійних теренів, які виявляють охоту стати священиком, а не мають засобів на конечне образування. Хто хоче такого кандидата духовного стану прибрати за свойого сина, складає суму гроша, яка потрібна на його образування а по переведенні усіх формальностей одержує з Риму прегарну дипльому разом зо світлиною адоптованого, з яким відтак може вести листування. Адоптований пише листи до своїх придбаних родичів, а ставши священиком, має обовязок правити за них Служби Божі.

Цей спосіб підмоги місіям для бездітних, заможних родин буває жерелом великого внутрішнього вдоволення. Свідомість, що добуте за життя своє майно обернене на святу, взнеслу ціль ширення Божого Царства, та що там десь далеко бється повне вдяки для них серце молодого, прибраного священика, який заносить св. жертви за своїх Добродіїв і працює в Христовій винниці над спасенням душ... така свідомість розбуджує в серцях святий спокій, укоєння, радість та надію на Боже милосердя.

Можна помагати місіям також без грошей, тільки дарами потрібних річей на місіях. На місіях потрібні: Церковна утвар, ризи, чаші, церк. книги тощо. Не малу вартість приносить збірка лічничих зел, потрібних до виробництва ліків, а яких в місійних краях бракує. Та в цьому випадку мусить бути фаховий провід так при збиранні, як при сушені чи приготуванні до посилки. Такого фахового проводу не має дебудь. — Жертводавці на місії можуть бути особи приватні, інституції й організації. На заході буває так, що окремі парохії складаються та беруть на свій рахунок образування й приготування одного або двох місіонарів.

Оце що важніші способи матеріяльної підмоги місіям. Це овоч щирих хоч тихих старань про спасіння душ та славу Божого Імення, це винахід шляхетних душ, що перенялись журою про зріст Церкви Христової на землі. Орудувати ними з успіхом та користю для вселенского апостоляту зможе кожний, хто тільки цій справі посвятиться з любовю та чистим. святим наміренням. Простягати руку,

жебрати на місії, це жебрати для Христа і тільки для Христа; такі »жебраки« стають часом великі багатії...

На закінчення цього розділу про матеріяльні жертви годиться звернути увагу на один закид, що його може почути кожний збирач жертв на місії. Проти жертв на місійні цілі видвигають пекучі нераз потреби місцеві, що їм треба зарадити. Один з богословів Дух. Семинарії в Перемишлі в часі дискусії над рефератом на місійні теми закид прецизував в слідуючий спосіб: Українці, нарід не багатий мусить власними силами удержувати такі інституції як „Рідна Школа“, чи Т-во домоги інвалідам і т. д. Тому збірка гроша на місії може підірвати дохід згаданих інституцій, які однак треба піддержувати. Послідовно матеріяльна поміч місіям у нас не має виглядів. — Цей закид, так або інакше сформулований, може хтобудь поставити кожньому збирачеві жертв на місії, а тому що він має вигляд правдоподібности, неутверджених і необізнаних зо справою може захитати в слушності та конечності місійної підмоги. Годиться проте його розібрати й дати на нього відповідь.

На заведений закид можна відповісти різним способом. Першзавсе годиться мати перед очима це, що милостиня, як це було сказано, допускає степенування відповідно до потреби та близкости потребуючого. Потреба і близкість є мірою милостині, але якщо хтось видвигатиме тільки близкість то скоро пригасить, всяку жертвенність і скінчить на еґоїзмі, що не знає ніякої милостині.

Основник багатьох католицьких інституцій на терені Анґлії кард. Меннінґ так відповів на анальоґічний закид. »Якщо бажаєте згасити вогонь, вистане придусити його. Придусіть ревність Церкви, а знищити її цілком. Придусіть вогонь любови Бога й ближнього а згасите полумя місійного запалу. Цеї відповіди було б досить. Та є ще друга, сильніша. Наш Спаситель сказав, дайте а дасться вам. І тому, якщо б я не мав звідки дістати засобів на будову якоїсь школи, я і тоді не відмовивби жертв на ширення Євангелія між поганами. Будьте певні, що всемогучий Бог є заразом і щедрий. Він може і хоче дати все, що нам конечне. Та аксіом віри каже, що Церква ніколи не зубожевіла тому, що послідний сотик віддала на спасіння душ«.

Та на наведений закид можна відповісти ще іншим способом. (Д. б.)

ЗМІСТ
ПЕРЕМИСЬКИХ ЄПАРХІЯЛЬНИХ ВІДОМОСТЕЙ
за рік 1938.

Число розпорядку	Зміст	Сторона
	Ч. I.	
	Різдвяне слово Єпископа до священиків і вірних	1
6468	В справі святочних бажань Єпископа .	4
6471	В справі богослужень з нагоди 300-ліття смерти Митрополита Й. В. Рутського .	4
6469	Січень — місяць доброї преси і книжки .	5
6472	В справі книжочки „Дві Енцикліки“ про Священство	6
6470	Конкурс на опорожнені парохії . .	6
5493	В справі обсади самостійних сотрудництв .	7
6412	В справі іменовання пароха для греко-католиків у Франції . . .	7
6369	Поручення видання „Моя книжечка“ .	7
	Канцелярія Єписк. Консисторії в справі належности за книжочку „Дві Енцикліки“	8
	Хроніка	8
	Ч. II.	
355	В справі святочного обходу з нагоди 16. річниці коронації Папи Пія XI. .	9
412	Речинець іспитів конкурсових за душпастирські бенефіції в р. 1938 . .	10

Число розпорядку	Зміст	Сторона
413	Речинець іспитів з догматики, моральної і церковного права в р. 1938 . .	10
6201	В справі поборювання неграмотности .	11
362	В справі зголошень на великопостні реколекції	12
	Хроніка	12
	о. Др. Володимир Голинський: Місії між поганами	14
	Ч. III.	
	Пастирський лист Преосв. Ординарія на Великий Піст	25
882	Зарядження в справі пастирського листа .	35
860	Зарядження на час постів в 1938 р. згл. до Великого Посту в 1939 р. .	35
816	В справі зібрання даних до шематизму .	36
883	В справі пояснення вірним відношення Церкви до палення тіл умерших .	36
887	В справі передплати за Єпархіяльні Відомости на рік 1938 . . .	37
	Хроніка	38
	о. Др. Володимир Голинський: Місії між поганами (дальше) . . .	39
	Заклик Виділу Т-ва П. Е. П. в справі „Емеритального фонду для гр. кат. священиків перем. Єпархії . .	40
	Ч. IV.	
	Святочне слово Єпископа з приводу Воскресення Христового . . .	41

Число розпорядку	Зміст	Сторона
1917	Поручення відчитати вірним святочне слово Єпископа . . .	44
1918	За виздоровлення Преосв. Ординарія .	44
171/орд.	Подяка за „Петрів гріш“ . . .	44
1920	Обовязок ОО. Деканів відносно звільнення зглядно введення ОО. душпастирів	45
1919	Обовязок ОО. Деканів і Парохів опікуватися ОО. сотрудниками . .	46
1834	В справі висилання делеґацій вірних до Єп. Консисторії . . .	47
1904	В справі св. Мира	47
1878	Конкурс на опорожнені парохії . .	47
1484	В справі кольпортажі видань Ґ. І. К. А.	48
1485	Поручення католицьких видань . .	49
	Хроніка	49
	о. Др. Володимир Голинський: Місії між поганами (дальше) . . .	52
	Ч. V.	
2905	Духовні вправи для священиків . .	57
2906	За виздоровлення Їх Преосвященства Кир Йосафата	59
2482	Речинець до вношення прохань о прийняття до Духовної Семинарії . .	59
2480	Звіт про ґімназійних абітурієнтів .	60
2451	Обовязок ОО. Душпастирів заопікуватися кандидатами духовного стану в часі ферій	60

Число розпорядку	Зміст	Сторона
2385	Речинець до вношення подань в справі прийняття до Дяківського Інституту в Перемишлі	61
2385	Речинець іспиту на дяків . . .	61
2261	В справі опіки над захоронками і діточими садками	61
2411	В справі метрики Степаиа Мільського і Анни Танської . . .	62
	Хроніка	62
	о. Др. Володимир Голинський: Місії між поганами	64
	Речинець Загальних Зборів Т-ва П. Е. П.	72
	Ч. VI.	
3322	Празник Пресв. Серця Христового .	73
3323	За виздоровлення Їх Преосвященства Кир Йосафата	74
3324	Збірка на Петрів гріш . . .	74
3325	Вакаційний час в Єп. Консисторії .	74
3326	В справі „Свята Християнської України“ .	74
2259	В справі розпродажі пропамятних таблиць свята „Українська Молодь Христові“ .	77
	Хроніка	77
	Звіт з діяльности Т-ва П.Е.П. за р. 1937/38	79
	Ч. VII—VIII.	
	Пастирський лист Єпископату галицької церк. провінції з приводу 950-ліття хрещення України . . .	85

Число розпорядку	Зміст	Сторона
4091	Поручення в справі пастирського листа .	91
4092	За повне виздоровлення Їх Преосвященства Кир Йосафата . . .	91
4094	Ювилей 950-ліття хрещення України .	91
4093	В справі деканальних Соборчиків .	94
	Хроніка	95
	На актуальну тему . . .	96
	Ч. IX—X.	
5074	Благодарне молення . . .	101
5075	Празник Господа Нашого Христа-Царя .	101
5076	В справі цьогорічного Празника св. Священомученика Йосафата . .	102
5023	До Всечесніших Отців Деканів в справі надсилання шкільних звітів . .	102
5077	Конкурс на опорожнені парохії . .	103
5078	Належитість за шематизм на р. 1938/39 .	103
5079	Поручення шкільного підручника до науки релігії	104
5080	В справі конта Єп. Консисторії в П. К. О.	104
	Хроніка	104
	Протокол XVII. Загальних Зборів Т-ва П. Е. П.	106
	о. Др. Володимир Голинський: Місії між поганами	110
	Ч. XI.	
	Слово подяки Єпископа Йосафата за молитви й память в часі недуги .	117

Число розпорядку	Зміст	Сторона
5717	В справі святкування Празника Непорочного Зачаття Божої Матері . .	123
5718	В справі власти потрібної до проповідування Божого слова . . .	124
	Хроніка	125
	о. Др. Володимир Голинський: Місії між поганами	126
	Ч. XII.	
6304	Осторога перед фалшивим містицизмом .	133
	Конто Єп. Консисторії в П. К. О. .	134
	Хроніка	134
	о. Др. Володимир Голинський: Місії між поганами	135

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL LUBLIN